

BRIGITTE KNIGHTLEY
TRADUCERE DE MONICA ȘERBAN

IREZISTIBILA NEVOIE DE A TE ÎNDRĂGOSTI DE DUȘMANUL TĂU

CELE MAI
FRUMOASE
POVEȘTI DE
DRAGOSTE
ÎNCEP CU URĂ
LA PRIMA
VEDERE.

LEDA
EDGE

TICĂLOSUL IREZISTIBIL DĂ CU OCHII DE TARTORIȚA IMPASIBILĂ

Osric

ABIA CÂND A CUNOSCUȚ-O PE AURIENNE FAIRHRIM A PRICEPUT Osric cum poate un contact vizual să te lovească drept în moalele capului. Fata stătea dreaptă și sobră, prinsă în centrul unui dagherotip, privindu-l fix, cu ochi negri și strălucitori.

— Ea? a întrebat Osric.

— Da, domnule, a răspuns doktorul Fordyce.

— Dar chiar trebuie să fie ea?

— Nu prea aveți de ales, domnule.

Osric a dat drumul dagherotipului. Dispozitivul s-a izbit de biroul său, de unde căutătura pătrunzătoare a tinerei a găsit o nouă victimă, străpungându-l. Respectiv, tavanul. Alături, la fel de neplăcute, se găseau curriculumul vitae și lista lungă cât un pomelnic cu lucrările publicate ale domnișoarei Aurienne Fairhrim.

— E o Tămăduitoare, a zis Osric. Ordinul ei nu va accepta să colaboreze cu al meu. Iar ea va refuza din principiu.

— Posibil, domnule, a comentat doktorul Fordyce. Însă ne-ați întrebat cine *v-ar putea* vindeca, nu și cine ar vrea.

— Nu fi obraznic!

— Cu tot respectul, domnule, Ordinul Tămăduitorilor are vindecătoare fără pereche, iar Aurienne Fairhrim este ea însăși

neîntrecută în rândul lor. Domnișoara este fenomenală când vine vorba de sistemul sidirului. Dacă vă refuză...

— Firește că va refuza! Doar e o Tămăduitoare.

— ...atunci eu și cu doktorul Shuttleworth vom face tot ce ne stă în putință să încetăm degenerarea.

— Cât timp mi-a mai rămas? s-a interesat Osric.

Fordyce s-a uitat spre confratele lui. Osric a așteptat ca al doilea bărbat să spună ceva folositor, dar doktorul Shuttleworth l-a privit înspăimântat, tresărind panicat și înecându-se cu propria salivă.

Atunci Fordyce și-a luat inima în dinți, ignorând bolboroselile colegului său.

— E dificil să prezicem așa ceva cu exactitate.

— Răspunde-mi! a insistat Osric.

— Estimăm că, în maximum trei sau patru luni, capacitățile dumneavoastră vor începe să se deterioreze semnificativ.

— Să se deterioreze semnificativ, a repetat Osric.

— Da, domnule, a întărit Fordyce.

— Îmi voi pierde sidirul.

— Din nefericire, domnule, aceasta este una dintre consecințe.

— Dar nu-mi pot pierde sidirul! s-a văcărit Osric. Știți doar ce sunt.

Da, doctorii știau foarte bine și, tocmai de aceea, mai aveau puțin și se scăpau în pantaloni de frică. În orice caz, amândoi au încuviințat viguros din cap, cu ochii la ghetele lui Osric.

— Sunteți membru al Ordinului Păcătoșilor, domnule, a intervenit Shuttleworth. P-pesemne ați putea să luați în calcul retragerea dumneavoastră timpurie.

O sugestie incredibil de idioată, la care Osric a replicat:

— Ai idee cum se retrag Păcătoșii?

— Ăăă... nu, domnule.

— Crăpând.

— Ah!

— Puțin cam problematic, nu?

— Da, domnule.

— Sincer să fiu, un asemenea rezultat este dezamăgitor, având în vedere sumele cu care v-am plătit.

— Boala dumneavoastră, domnule, nu se tratează, din nefericire, a explicat Fordyce. Este o afecțiune degenerativă fără leac.

— Tămăduitorii sunt cei mai buni lecuitori din lume, a adăugat Shuttleworth, care-și revenise din atacul de panică sufocant ca să-l dea gata pe Osric cu această revelație originală.

— Aurienne Fairhirm chiar este cea mai bună opțiune pentru dumneavoastră, domnule, a subliniat și Fordyce. Dacă există cineva care să vă ajute, atunci ea e.

— Dacă ar fi să mă iau după voi doi, ea reprezintă singura mea variantă.

— Ăăă, cam da!

Trăgând concluzia că doctorii nu-i mai erau de niciun folos, Osric a hotărât să-i lase să plece.

— Sunt sigur că mă pot bizui pe discreția voastră cu privire la boala mea, corect?

Doktorii au scos mai multe „da”-uri bâlbâite.

— Intendenta mea vă va conduce. Așteptați un moment!

Fordyce și Shuttleworth au făcut câteva plecăciuni adânci înainte de a părăsi biroul lui Osric. Și-au pus pălăriile pe țeștele inutile și au zbughit-o spre vestibul.

Osric a strigat-o pe intendentă:

— Doamnă Parson!

Doamna Parson și cocul ei cărunt au apărut în pragul ușii.

— Da, domnule!

— Asigură-te că niciunul dintre cei doi doctori nu-și va aminti de această vizită!

— Desigur!

Osric a întins dagherotipul cu Aurienne Fairhirm spre doamna Parson, pentru ca ea să-l poată studia.

— Iat-o, cică, pe salvatoarea mea! Ce părere aveți?

Doamna Parson și-a dus mâna la piept, căutându-și ochelarii. I-a pus pe nas și a privit cu atenție imaginea.

— Arată încântător.

— Arată ca un rău necesar, a bombănit Osric.

Doamna Parson a lovit ușurel cu degetul rochia albă, pe gât, a tinerei.

— O Tămăduitoare?

— O fățarnică fără doar și poate. O cheamă Aurienne Fairhrim.

Doamna Parson l-a privit pe Osric pe deasupra ochelarilor.

— Dacă e Tămăduitoare, n-o să vă ajute.

— Evident că nu! Dar se pare că e fenomenală. Iar eu am nevoie de ceva fenomenal, doamnă Parson. Cum s-o conving să mă ajute? Osric s-a întors spre o oglindă de perete ca să-și admire pomeții, cei mai fini din toate Decidomurile, apoi a continuat: S-o seduc?

— Nu cred că veți reuși.

— Mă jigniți, doamnă.

Doamna Parson, care era enervant de rațională, a replicat:

— Este o Tămăduitoare. Mai repede s-ar arunca în Tamisa decât să vă ajute. Poate ar fi bine să punem la punct un plan B. Ba chiar și un plan C.

— „B” de la „Buclucașul șantaj” și „C” de la „Constrângere”?

— Aveți umor, domnule, a zis doamna Parson, deși nu părea deloc amuzată.

— Foarte bine! Atunci să punem la punct un plan! Cerce-teaz-o pe Aurienne Fairhrim! Găsește-mi ceva de care să pot profita! Mită, intimidare, amenințări cu moartea sau cu smulge-rea vreunui membru... știți dumneavoastră. Ca de obicei.

— În regulă, domnule!

— Am rezolvat-o și p-asta. După ce-i conduceți pe oaspeții noștri, sunteți amabilă să-mi aduceți pumnalele pentru sesiunea de antrenament din seara asta? Perechea Moulineaux, vă rog!

— Desigur, domnule!

După ce a plecat doamna Parson, Osric și-a flexat mâinile. Amorteala se răspândea. Începuse cu ceafa, iar acum cobora de-a lungul sistemului său cu sidir, trecând de umeri și ajungându-i în degetele care-l furnicau îngrozitor. Osric ignorase simptomele până când observase curenți asemănători în fluxul sidirului, moment în care chemase doktorii. Diagnosticul lor îl apăsa: degenerarea sidirului. În limbaj popular, sidir putrezit.

Oare ar fi fost mai înțelept să născocească o scuză ca să evite întâlnirea din seara asta cu tovarășii săi din Ordin? Însă el nu ratase niciodată un antrenament. Ar fi putut ridica semne de întrebare, iar Osric nu-și permitea așa ceva într-o astfel de conjunctură delicată.

Doamna Parson i-a adus pumnalele. Osric le-a prins cu o curea în talie, a simulat un rânjet de pungaș și a pornit spre aeropiatră.

Nu-l durea dacă se ducea. Cu amortea care se răspândea cu viteza luminii, chiar n-avea cum să-l doară.

Doamnei Parson i-a luat câteva zile ca să îi prezinte lui Osric rezultatele investigației cu privire la Aurienne Fairhrim. Osric se considera un expert când venea vorba de strângerea informațiilor, dar doamna Parson, cu rețeaua ei de servitoare și de ziliere, era o forță inegalabilă.

Femeia a ciocănit la ușa biroului lui Osric cu un aer conspirativ. Osric i-a făcut semn cu mâna să intre.

— Tot ce am descoperit despre Aurienne Fairhrim.

Doamna Parson a scos un teanc de hârtii din buzunarul sortului.

— O verișoară de-a treia a fiicei strămătușii mele vitrege lucrează în bucătăriile Tămăduitorilor.

Osric nici măcar n-a încercat să urmărească banda Möbius halucinantă a genealogiei doamnei Parson. A împrăștiat hârtiile pe masă.

— Și? Ce-ați descoperit? Are Fairhrim ceva rude pe care le putem folosi? Datorii pe care să le răscumpărăm? Putem răpi pe cineva? Situația devine tot mai disperată.

— Are niște rude, i-a explicat doamna Parson. Tatăl e din Danelagh și mama, din Tamazgha. Amândoi prezenți la Londra. Nu există datorii. Domnișoara e înstărită. Răpirea rămâne, firește, o opțiune valabilă.

— Clasic! a zis Osric.

— Îmi permiteți să vă mărturisesc ce cred eu? a întrebat doamna Parson.

— Vă rog!

— Dată fiind natura sarcinii pe care o va primi, vă sfătuiesc să încercați să cooperați cu ea, a explicat doamna Parson. Am descoperit că Ordinul Tămăduitorilor se află în căutare de fonduri. Visează să capete de undeva o sumă considerabilă pentru una dintre cercetările lor. Ați auzit de epidemia de varicelă a lui Platt?

— Vag, a răspuns Osric. Nu sunt la curent cu betșugurile micilor vagabonzi.

— Această boală vă poate oferi un mijloc prin care să le forțați mâna Tămăduitorilor să vă vindece, a spus doamna Parson.

— Atunci, binecuvântați să fie plozii infectați! Despre ce sumă vorbim?

— 20 de milioane de thrymsa.

— Să-mi bag picioarele!

— După cum v-am spus, domnule, considerabilă. Tămăduitorii poartă discuții cu investitorii, dar și cu regii și reginele tuturor Decidomurilor, în căutare de capital, dar fără prea mare succes. Se pare că toată lumea vă împărtășește apatia în privința copiilor străzii, bieții de ei! Însă, dacă ar fi să le oferiți dumneavoastră această sumă, atunci e posibil ca Tămăduitoarea Fairhrim să poată fi convinsă să-și

lase deoparte opoziția firească față de cineva aparținând Ordinului dumneavoastră.

— În concluzie, mită să fie! a zis Osric. Bună alegere!

Doamna Parson i-a aruncat o privire plină de îndoieli.

— Au cuferele dumneavoastră 20 de milioane?

— Dar n-am susținut că o vom și plăti.

— Ah!

— Dați-i drumul și prezentați-i oferta! Să mă anunțați cum merge treaba!

În loc să plece în grabă ca să-și îndeplinească sarcina, doamna Parson nu s-a mișcat din fața biroului lui Osric.

— Aș putea să vă fac o altă sugestie, domnule?

— Despre ce e vorba?

— Aurienne Fairhrim este bine protejată.

Doamna Parson a căutat printre documente până când a dat de o serie de schițe cadastrale.

— Tânăra locuiește într-o cetate, la Swanstone. Are un apartament chiar în clădirea principală. Pentru a complica și mai mult lucrurile, Swanstone este patrulată de Temnicere.

— Temnicere? *Le urăsc!* Niște pașachine mai mari n-am văzut. Dar de ce au Temnicere la Swanstone?

— Mi s-a povestit că Ordinul Tămăduitorilor și Ordinul Temnicerilor au o înțelegere separată, i-a explicat doamna Parson. Vindecare contra protecție și viceversa.

— Și câte Temnicere sunt acolo? s-a interesat Osric.

— Trei sau patru în orice moment al zilei.

— O predică al naibii de nesuferită!

Osric s-a apucat să studieze cu atenție harta împrejurimilor de la Swanstone.

— Înțeleg acum că persoana care o va aborda pe Fairhrim cu o asemenea mită va trebui să posede un set aparte de talente.

Doamna Parson a încuviințat din cap și a continuat:

— N-ar strica să folosim unele tertipuri.

— Întâmplător, o specialitate de-a mea.

— Cam așa ceva.

— Bine! a zis Osric. Unde mi-e mantia? Că pornesc la drum să ofer mită. Iar dacă Fairhrim refuză, nu-mi rămâne decât s-o răpesc.

— O mișcare clasică, domnule.

— Care e cea mai apropiată aeropiatră de această fortăreață?

— Cea mai la îndemână este taverna Publică sau Dispari.

— Excelent!

Cu mantia pe umeri, mâinile înmănușate și părul fermecător de răvășit, Osric a plecat spre aeropiatră.

La Swanstone, s-a dovedit că șiretlicurile nu prea aveau sorți de izbândă.

Cartierul general al Ordinului Tămăduitorilor se găsea pe o insulă, fix unde a dus mutu' iapa, într-un colț înghețat din Danelagh. Cetatea albă Swanstone, cu crenelurile ei acoperite de zăpadă, părea că se încruntă cu ostilitate spre Osric. Doamna Parson nu exagerase: Aurienne Fairhrim chiar era bine protejată. Ea și Ordinul său trăiau efectiv în inima unor turnuri de fildeș.

Osric a așteptat până când amurgul a adus cu el umbre din ce în ce mai lungi înainte să-și facă intrarea. Cetatea în sine îl îngrijora mai puțin decât Temnicerele. Una era să te furișezi, dar alta era să te furișezi cu Temnicere prin preajmă. Ordinul lor se specializase în metode de apărare și în dezmembrarea violentă a intrușilor. Reprezentau un inamic grozav pentru un Păcătos nerușinat care venise aici să mituiască o Tămăduitoare.

Cu toate astea, Osric era și el la fel de grozav.

S-a strecurat pe nesimțite în sus spre creneluri și s-a vârat între aripile unei lebede uriașe din piatră ca să studieze terenul. A reperat siluetele masive ale Temnicerelor – două dintre ele jos, două pe creneluri, alături de el – învelite în armuri sclipitoare. Pe lângă acestea, se mai găseau și vreo 12 gărzi în patulă. Una dintre Temnicerele de pe creneluri avea scutul activat, lumina lui pătrunzând prin

crăpăturile armurii. Ca unul care se deplasa doar pe umbre, Osrice n-ar fi reușit să se apropie de ea cât să o poată înjunghia.

Numai că astăzi – un lucru rar – Osrice nu intenționa să înjunghie pe nimeni. Se afla aici cu gânduri pașnice.

Câteva Tămăduitoare înveșmântate în alb traversau curtea de dedesubt. Pentru Osrice, întregul loc suferea de boala sterilizării extreme: insipid, funcțional, pur. Până și zăpada, aranjată de vânt în modele fine, părea pusă acolo intenționat și apoi dezinfectată.

Sub stratul de omăt, scuturile de apărare scilipeau. Undele groase și strălucitoare ale sidirului Temnicerelor se încrucișau pe deasupra dalelor de piatră în timp ce patrulau.

Osrice le-a urmărit pe Temnicere făcându-și rondul mai bine de o oră înainte să se aventureze mai departe. Luându-și precauții extreme ca să evite scuturile care își modificau poziția în permanență, a devenit una cu întunericul la piciorul unei creneluri și a alunecat de pe o umbră pe alta până când a reușit să pătrundă în cetate.

Operațiunea a durat două ore, dar n-a declanșat niciun scut și nici n-a omorât pe cineva.

Un campion.

Schițele șterpelite de doamna Parson îl informaseră pe Osrice că biroul lui Fairhrim se găsea în turnul înalt din nord. A traversat cetatea ca să dea de el, trecând printr-o creșă plină ochi cu bebeluși nesuferiți care plângeau amarnic și apoi printr-o încăpere mare, al cărei unic scop părea să fie strângerea laolaltă a cadavrelor de copii.

Oare chiar nu-i puteau îngropa? Ce neam morbid, Tămăduitorii ăștia!

Nu – se auzeau totuși niște gemete –, copiii încă nu dăduseră colțul. Mai multe Tămăduitoare au năvălit agitate în cameră. Niciuna dintre ele nu era femeia fără zâmbet din dagherotip. Osrice și-a continuat drumul pe coridor, din umbră în umbră, ferindu-se de câte o gardă, încântat să constate de fiecare dată că nu era decât un simplu bărbat, nu o altă Temniceră.

În cele din urmă, o placardă l-a informat pe Osric că ajunsese la Centrul pentru Cercetarea Sidirului. Un loc promițător în care să te afli, având în vedere boala lui. Centrul includea un salon cu bolnavi, dar și cabinete de examinare pline cu aparate sinistre. Deși Swanstone părea în continuare dependentă de gaze, camerele de aici erau dotate cu electricitate și tot felul de dispozitive alimentate cu sidir.

În acest sector nu existau atât de mulți pacienți cadaverici, un aspect foarte încurajator.

Cabinetele de examinare aveau și o sală de așteptare. De-a lungul zidului se întindea o pictură murală cu bule intitulate *Știați?* Fiecare bulă conținea o informație banală pentru lămurirea celor care așteptau. Osric le-a citit conținutul în trecere:

La începutul istoriei noastre, *sidirul* era un termen colectiv pentru puteri, de la scuturile protectoare până la trucurile magice din timpul bătăliilor.

Toată lumea are un sistem cu sidir. Acesta se compune din structuri specializate (canale și noduri de sidir) care se regăsesc în tot sistemul nervos.

Sidirul are multe utilizări. În viața de zi cu zi, îl folosiți probabil ca să invocați deofoli sau ca să activați aeropietre. Cercetările specializate vă permit să manipulați sidirul pentru activități mai complexe, cum e tămăduirea.

Cei care doresc să atingă astfel de niveluri de manipulare trebuie să obțină un tecin. Un tecin este un semn aplicat în palmă care vă deschide sistemul cu sidir către lume. Tecinul este câștigat de membrii unui Ordin după mulți ani de studii.

Folosirea în exces a sidirului presupune un Cost. Modul în care se stabilește Costul cuiva încă se studiază. Cercetările actuale sugerează că este o amplificare a anumitor predispoziții fiziologice sau genetice.

În fața ușii biroului lui Fairhrim se afla o masă la care stătea un bărbat scund, cu față de huhurez, care păcănea întruna un pix metalic. Deși îi bloca accesul, Osric nu l-a omorât. În definitiv, își dorea să facă o primă impresie decentă, așa că s-a mulțumit doar să-i dea una în cap și să-l ascundă frumos sub masă.

Biroul lui Fairhrim era încuiat. Osric și-a scos mânușa și și-a lipit palma de încuietoare. Tecinul i-a sclipit în nuanțe roșiatice când a împins sidirul în ea, citind umbrele din interior. Floare la ureche, evident! După câteva clicuri fine, ușa s-a deschis.

Aurienne Fairhrim nu era înăuntru, așa că Osric s-a făcut comod.

Mobila din cameră s-a dovedit la fel de austeră ca restul clădirii, un amestec neplăcut de funcțional și de sărăcăcios. Osric ales un scaun. Acesta l-a silit să ia o poziție cu spatele drept, în loc să-i permită să se tolănească, așa cum îi plăcea lui; s-a trezit că stă așezat ca un tocilar care așteaptă nerăbdător sosirea profesorului.

La dreapta lui se ridica o bibliotecă mare, înșesată cu tomuri care se bucurau de titluri deosebit de încurajatoare precum

Zdrobirea: reabilitarea rănilor de compresie a canalului sidirului, Herniile și fracturile fibrei de sidir: manevre pentru tratamentul clinic, Întreruperea reversibilă a fluxului sidirului: un studiu in vitro și Rănile deschise ale canalului sidirului.

O colecție promițătoare, dat fiind scopul vizitei sale. Îi părea bine să vadă că Fairhrim era sânguincioasă.

Apoi, cu un „ah” șoptit, Osrice a observat că toate lucrările purtau numele ei.

La stânga lui, o serie de ferestre înguste se înălțau spre tavan, urmând curbura turnului. Posibil ca Fairhrim să fi avut vedere direct la mare, numai că geamurile erau acoperite de gheață groasă, care nu permitea decât pătrunderea luminii și nu îți oferea prilejul să admiri și peisajul.

Mai multe planșe înfățișând niște indivizi cu pielea și diverse straturi de mușchi îndepărtate decorau pereții. Pe parcursul carierei sale, Osrice jupuisese ceva oameni – clienții săi trebuiseră să plătească o taxă suplimentară pentru un asemenea serviciu. Era o treabă murdară, dar se părea că Fairhrim avea și ea ceva expertiză în domeniu.

Decorul vesel se bucura și de prezența unui schelet care rânjea spre Osrice dintr-un colț, în spate. Niște sârme de cupru subțiri, reprezentând sistemul cu sidir, bănuia el, șerpuiau printre oasele prăfuite, dar și în jurul lor. O pereche de ochelari de soare roz, cu lentile în formă de inimă, se odihneau pe craniul scheletului.

Pe coridor a răsunat ecoul unor pași fermi. *Clac, clac!* Osrice și-a aranjat gluga astfel încât fața să-i fie umbrită (dacă tot stătea ca un tocilar, măcar să arate ca un tocilar sinistru) și s-a așezat mai bine pe scaun.

N-a așteptat prea mult timp. Ușa s-a deschis și o femeie a intrat în birou, deși o descriere mai nimerită ar fi fost că o tornadă țâfnoasă s-a năpustit în încăpere.

LOIALITĂȚILE SUNT PUSE LA ÎNCERCARE ÎN ACEST
ROMANTASY SLOW-BURN, CU DUȘMANI DEVENIȚI IUBIȚI,
ÎN CARE UN ASASIN ȘI O TĂMĂDUITOARE SUNT SILIȚI SĂ
COLABOREZE PENTRU A GĂSI LEACUL UNEI BOLI MORTALE,
ÎN TIMP CE ÎNCEARCĂ SĂ REZISTE IMPULSULUI DE A SE
UCIDE RECIPROC... SAU, MAI RĂU, DE A SE ÎNDRĂGOSTI.

Atunci când asasinul Osric Mordaunt, membru al Ordinului Păcătoșilor, se îmbolnăvește grav, își dă seama că are nevoie de ajutorul unei anumite vindecătoare. Ironia sortii este că aceasta face parte din Ordinul Tămăduitorilor, o facțiune inamică.

Aurienne Fairhrim și camarazii ei încearcă din răsuferință să oprească un focar de varicelă, boală de mult uitată, care produce ravagii în rândul copiilor. Incapabil să găsească sprijin financiar pentru un program de vaccinare, Ordinul Tămăduitorilor e disperat, așa că, atunci când Osric pătrunde în sediul său și o mituiește pe Aurienne să-l vindece, tânăra nu are de ales decât să accepte.

În timp ce colaborează pentru a descoperi nu doar cauza bolii lui, ci și a reapariției misterioase a varicelei, Osric și Aurienne se încăpățânează să nege atracția dintre ei, ceea ce nu face decât să sporească și mai mult tensiunea care îi macină.

„Fermecătoare și perfect construită, această poveste plină de tensiune romantică având ca protagoniști doi oameni care se urăsc se numără printre favoritele mele din toate timpurile.”

REBECCA ROSS, AUTOAREA BESTSELLERULUI RIVALI DIVINI

„Cu cel mai delicios și obraznic schimb de replici, Brigitte Knightley va deveni, cu siguranță, noua ta autoare preferată.”

**JULIE SOTO, AUTOAREA BESTSELLERELOR
NU MĂ UITA ȘI ACORDURI DE IUBIRE**

CARTEA ÎNTÂI DIN SERIA IUBITUL MEU DETESTAT

#romantasy

**LEDA
EDGE**

16+

ISBN: 978-606-088-928-1

9 786060 889281

www.edituracorint.ro